

falsa humilitas non est veritas, sed duplex vanitas. Hæc mandat filius tuus, hæc mandat et amicus, jam dudum fraudatus amico, fraudatus socio, fraudatus et solatio, fraudatus a desiderio suo, quærens, et non inveniens virum secundum corpus, qui mentis ejus vastam solitudinem solus frequentet, cum quo cor suum participet, in quo caput suum reclinet. O me beatum, si inveniam unum! O si eundem, si ipsum ad quem nobis sermo! Sed quia caro et sanguis regnum Dei non possidebunt, eos qui Spiritu Dei aguntur, in spiritu et veritate oportet ambulare, oportet et amare; quatenus et amantis spiritus spiritualem affectum habeat et exhibeat, et redamantis veritas juxta sui nominis idioma ex fide non ficta prodeat ut proficiat, et quia scire puto hominem in corpore sive extra corpus in ea quæ ante sunt, totum cor, animam, et virtutem tota virtute extendere et his tota utriusque hominis diligentia intendere, mihi omnino difficile, imo parvitati meæ et pravitati pertimesco negatum, ne male conveniant, et ab una

A sede recedant, quæ non concordant caro et spiritus; en licet alter regnet sub Moyse Pharaonis ad alia gustum convertit qui non gustavit manna saporum. Et quia vindex est Deus super omnem operantem malum, fateor, gaudeo, sed et gaudeo in eo qui non tam viudicavit se, quam visitavit me, qui fecit et creavit me, Etenim manus Domini super me plaga corrigenis percussit me, et morti non tradidit me. Flagellum mundans vellem nollem excepti, inexpectatam impietatem in flagelli immanitate adverti. A facie manus suæ ego defeci; visitavit enim me in gladio suo duro, in gladio suo forti nec tam ad vindictam in hostem sæviens, quam paterne, quam misericorditer hostis utilitati deserviens. Et quia die ac nocte circumdedit super muros meos iniquitas mea, die ac nocte gravata est super me manus sua. Et vere necdum furor ejus quievit, necdum indignatio sopita, necdum vindicta retenta, sed adhuc manus ejus extensa. Finis ab his. Memor esto mei; quidquid male dixi corrigat in melius cura benigna. Vale.

ANNO DOMINI MXXCVI

MAURICIUS DE SULLIACO

PARISIENSIS EPISCOPUS

NOTITIA HISTORICA

(*Gall. Christ. nov.*, VII, 70, in episc. Paris.)

Non ex illustri familia dominorum Soliaci, sed humili apud Soliacum oppidum ad Ligerim matre Humberga ortus loco Mauricius, unde illi *de Sully* cognomen, industria bonisque artibus ad pontificatus apicem ascendit. De eo id singulare monachus An-tissiodorensis, Guillelmus Nangius, Vincentius Belvacensis et alii referunt quod, cum esset junior, pauper ac mendicis, eleemosynam postulatam hæc lege noluerit accipere, ut nusquam fieret episcopus. Et certe Parisios primum profectus ut litteris operam daret, tantum in eis progressum fecit, ut non solum theologiam publice edocuerit, sed etiam sacras ad populam habuerit conciones, etiamnum inter mss. Victorina asservatas, quibus in decla-

mandis excellentis fuisse studii tradit Trithemius, qui duos illius sermonum libros scriptumque ab ea libellum de cura animarum ad presbyteros commemorat. Fuit autem primo canonicus Bituricensis, ut discimus ex monumentis istius ecclesiæ, tum Parisiensis; de modo autem quo factus est episcopus, hæc scribit Cæsarius Heisterbacchensis monachus Cisterciensis (1): Cum nostris temporibus vacaret episcopatus, et electores inter se concordare non possent, tribus sua vota commiserunt, qui tres cum in unam non possent convenire personam, magistro Mauricio, qui e tribus unus erat, duo suam dederunt auctoritatem, ut quemcunque ipse nominaret, ipse episcopus esset: et quia idem Mauri-

(1) *Dialog.*, lib. vi, cap. 19.

cius, ut rei exitus probavit, magis cupiebat prod-esse quam præesse, seipsum nominavit, dicens: « Aliorum conscientias et propositum ignoro, episcopatium hunc, gratia Dei me adjuvante, irreprehensibiliter regere propono: » quod et fecit: sanctæ enim vitæ fuit, tam verbo quam exemplo, plurimis profuit, dies suos in eodem episcopatu clausit. » Sic autem electum Mauricium jam anno 1160 probat ejus charta data tunc temporis (2) pro Herivalle, ubi canonicos regulares instituit. Confirmavit anno eodem donationes ab antecessoribus ecclesiæ S. Victoris factas. Anno 1162, mense Augusto, comitatus est Ludovicum regem cum pergeret ad colloquium cum Frederico imperatore in urbe S. Joannis de Latona ob duos de papatu contententes habendum, missusque est a rege cum Joscio Turonensi archiepiscopo, et Guillelmo abbate Vizeliacensi, qui cum Henrico comite Trecensi poscerent inducias. Cum Mauricius Alexandrum papam ad dedicationem ecclesiæ Sangermanensis comitatus fuisset xi Kal. Maii, anno 1163, monachi episcopi præsentia commoti, a summo pontifice obtinuerunt, ut ab ecclesia recederet; unde indignatus Mauricius, querelas in concilio Turonensi coram papa detulit, jurisdictionem sibi in abbatiam S. Germani a Pratis vindicans, quæ ipsi fuit negata.

Circa id tempus prima novæ cathedralis fundamenta jecit, cujus primum lapidem posuit Alexander III, ut habet Joannes canonicus victorinus. Opus inceptum successor Odo maxima ex parte implevit. Duos quoque pontes lapideos condidisse dicitur ab Antissiodorensi monacho in *Chronico*, alterum super Sequanam, alterum super Matronam. Controversiam habuit cum Rogero abbate Columbensi super monasterio Sancti Germani in Laia et parochia ejusdem, quæ ab arbitris terminata est an. 1163. Orta fuerat discordia inter Mauricium et Odonem S. Dionysii abbatem pro monasterio Argentolii, ubi vel abbatissam debere collocari cum virginum collegio affirmabat episcopus, vel abbatem quem ipse benediceret. Hæc autem controversia in Parisiensi palatio coram Alexandro III quadragesimali tempore utriusque partis consensu, iudicium arbitrio commissa est, qui controversiam ad triennium tantummodo sopitam anno 1164, mense Aprili, non terminarunt, nisi sub pontificatu Innocentii III. Confirmavit eodem anno Mauricius donationem Hugonis Capeti factam monasterio Fossatensi. Emit duas domos ante paravisum sitas anno eodem, pro facienda via ante ecclesiam Beatæ Mariæ (3).

Luatralibus aquis tinxit filium Ludovici VII, qui fuit Philippus, cognomento Augustus, die Dominica 23 Aug., anno 1165, in ecclesia beati Michaelis de Platea, Hugone Sancti Germani, Hervisio Sancti Victoris, et Odone S. Genovefæ abbatibus susceptoribus ac sponsoribus cum Constantia regis sorore

A duabusque viduis Parisiensibus. Composuit eodem anno litem inter Rogerium abbatem Fossatensem et Radulfum de Buxeio. Aduit concilio Belvacensi anno 1166, ubi excommunicati monachi Resbaccenses episcopo et abbati rebelles. Vineam a Guidone montis Gaii monachi. Caroliloci concessam scripto testatur anno 1167. Lectum episcopi mortui pauperibus domus Dei assignavit de assensu capituli anno 1168. Consecravit Senonis Guillelmum de Campania archiepiscopum Senonensem, xi Kal. Januarii anni ejusdem. Insequenti approbavit concordiam initam inter abbatissam de Edera et Albertum pro nemore de Plaiasiaco anno 1169, episcopatus nono. Emit eodem a Ledemallo milite possessiones apud Sanctum Clodoaldum, et a Theobaldo Cocherel quidquid habebat apud Viriacum ep. 10. Anno 1170, episc. decimo, comparavit terram apud Victoricum a Willelmo de Mathiaco mōite. Querelam habuit anno eodem cum canonicis suis pro redditibus decanatus, quos mortuo decano suos esse contendebat utraque pars. Causa ad Alexandrum delata est, qui Guillelmum Senonensem archiepiscopum delegavit. Interim vero canonicis cedentibus, controversia sopita approbante Guillelmo archiepiscopo litteris, in quibus mentio est novæ domus episcopi Parisiensis: sibi enim et successoribus novas quoque ædes exstrui curaverat. Easdem litteras Clemens papa a Mauricio sibi exhibitas aliis litteris confirmavit in regia bibliotheca asservatis. Sancti Landerici Parisiensis episcopi corpus cum Remigio Sancti Germani Antissiodorensis decano in capsâ lignea recondidit Mauricius anno 1171, qui eodem domum datam monialibus de Edera approbavit. « Actum in domo nostra nova, inquit, episc. xi. » Donum eisdem factum ratum habet anno 1172, ep. xii. Garino S. Victoris abbati renuntiato benedictionis munus anno eodem impendit. Præsens astitit partitioni urbis Anicii factæ inter episcopum Aniciensem et comitem de Polignac anno 1173. Auselli de Garlanda et ejus filii excepit hominum anno 1175 pro castello de Tornan, quod confirmavit rex Philippus mense Martio 1185.

Joannem Saresberiensem Carnotensem episcopum Senonis consecravit vi Idus Augusti 1176. Ejus consiliis persuasus Ludovicus rex assensum præbuit venditioni factæ a canonicis Sanctæ Opportunæ anno eodem. Insequenti confirmavit donum decimæ de Luabium factum ecclesiæ beatæ Mariæ de Pompona a Joanne et Mauricio de Pompona anno 1177, episcopatus decimo septimo. Eodem emit medietatem molendini de Canturanæ apud Corbolum a Petro de Chantelau. Compositam inter abbatissam de Edera et Petrum de Cantulupi controversiam testatur anno 1178, episcopatus decimo nono. Insequenti ineunte, xiv scilicet Kalend. Aprilis, consecravit altare abbatiae Barbelli. Habitus est,

(2) *Hist. Eccles. Paris.*, t. II, p. 149.

(3) Sauval, tom. III, p. 8

anno 1179, in palatio Mauricii episcopi, Parisiis, a Ludovico rege conventus publicus episcoporum pro inauguratione Philippi filii. Emit anno 1180, episcopatus vicesimo primo, centum solidos redditus apud Victorium a D. Philippo de Levis, die festo S. Agathæ. Fecit potestatem anno eodem Sanœlinæ, quæ femina erat de corpore, cum Drogone homine libero nuptias contrahendi. Discordantes priorem de Gisortio et Romanum presbyterum S. Gervasii auctoritate apostolica conciliavit in nova aula inferiori an. 1181, episcopatus vicesimo primo. Fer. iv Pentecostes anni 1182 Henricus legatus altare Sanctæ Mariæ Parisius consecrat una cum Mauricio præsule (4), qui ratam habuit anno eodem, episcopatus vicesimo secundo, venditionem factam monasterio S. Maglorii a Roberto priore Leprosorum de Givisiaco. Memoratur hoc adhuc anno in chartulario Rigniæcensi cum Stephano Sanctæ Genovefæ abbate, et in litteris Guidonis archiepiscopi Senonensis pro Sancto Dionysio, et in tabulis Villæperosæ, ubi annus 1182 dicitur episcopatus vicesimus tertius. Datam canonicis regularibus Herivallem confirmavit anno 1183. Alia eodem anno, episcopatus vicesimo tertio, confirmavit, aia decrevit statuta pro canonicis Sancti Germani (5). Eodem querelam habuit cum monachis Majoris Monasterii super ecclesia S. Nomi, cujus præsentationem iis dimisit. Capellanum ad ecclesiam S. Thomæ de Montemagni ab Hervaro et Burchardo de Montmorenciaco præsentatum confirmavit anno 1184. Bullam accepit a Lucio papa, datam Anagninæ pridie Non. Jan., adversus presbyteros qui publice concubinas detinebant (6). Insequenti, xvii Kal. Februarii, legatos a Jerosolymitano rege missos, patriarcham maxime, solemniter excepit. Hi autem generale Parisiis eodem anno concilium habuere pro fide contra inimicos crucis defendenda. Sepelivit in majori ecclesia, xiii Kal. Septemb. 1186, Godefridum Britannicæ comitem, assistente Philippo Augusto, qui in eadem ecclesia quatuor capellanas fundavit, et ad decorem urbis Parisiensis regali impensa omnes vicos quadratis lapidibus stravit ob intolerantiam luti, et cœmeterium publicum muris cinctum in loco Campellorum, quod postea Sanctorum Innocentium dictum est, ædificari curavit, de cuius exordio Albericus in *Chronico*. Confirmavit anno eodem donationem factam eccles. Sancti Lupi in valle Montmorenciaca. Emit a Galeranno milite anno 1187, episcopatus vicesimo septimo, censum in burgo de S. Clodoaldo.

Habita est media Quadragesima 1188 Parisiis synodus, in qua concessæ sunt regi decimæ, dictæ Saladinæ, ob expeditionem sanctam, quod minime probavit Petrus Blesensis in epistola 112, ad epi-

scopum Aurelianensem: « Quæ ratio est, inquit, ut qui pro Ecclesia pugnant, Ecclesiam spolient! » contendens non pecuniam a clericis, sed orationes solas esse exigendas. Confirmavit Mauricius anno eodem, episcopatus vicesimo octavo, domum a Theobaldo milite donatam hospitali S. Opportunæ, nunc S. Catharinæ (7). Bullam a Clemente III accepit, datam Laterani in Nonas Julii, pontificatus primo, qua ei facultas conceditur interdicens canonicos regulares procuracionem in ecclesiis parochialibus ipsi et archidiaconis denegantes. Confirmavit ei idem pontifex ex abundantia liberam ecclesiæ Parisiensis præbendarum collationem. Donum ab Elisabeth uxore Anselmi monialibus de Edera factum approbavit anno 1188, episcopatus vicesimo nono. Insequenti, episcopatus vicesimo nono, ecclesiam de Besseaucour parochialem effecit. Anno 1190 mense Maio, pro anima Elizabeth uxoris Philippi regis in ecclesia Parisiensi a se humatæ altare erexit, instituit a rege duobus sacerdotibus pro celebratione missarum, teste Rigordo. Anno eodem obtinuit a Philippo II rege synagogam Judæorum Parisiensem ad ædificandam ibi ecclesiam. Init cum canonicis Corboliensibus super procuracione sibi debita compositionem mense Decembri, abbatibus Pontinicensi et Pruliacensi arbitris a summo pontifice delegatis. Mauricius ad preces Philippum Augustum, regni xi, confirmavit diplomata Ludovici parentis, qui Theobaldo decessori suppellectilem episcopi defuncti et talliam hominibus episcopi mortui relaxaverat. Anno eodem Philippus rex Lutetiam contra hostes firmaturus, novum murorum ambitum cum fossis atque vallis e regione Academicæ adorsus est.

Capellanum in ecclesia S. Leufredi de eleemosyna Roberti Baldini instituit Mauricius anno 1191, episcopatus tricesimo primo (8). Philippum regem ex obsidione Acræ redeuntem die festo S. Joannis evangelistæ anno eodem Parisiis cum maxima multitudine cleri et populi honorifice suscepit. Circa id tempus de mandato Octaviani sedis apostolicæ legati Herlevo abbati Sancti Martini Pontisarenis benedictionis munus impendit, inconsulto et invito Rothomagensi archiepiscopo. Ecclesiam du Plessis iès S. Leu in valle Montmorenciaca matricem ecclesiam constituit anno 1192, episcopatus tricesimo secundo (9). Canonicorum Sancti Germani Antisiodorensis eodem anno episcopatus tricesimo tertio, jura, ecclesias ecclesiarumque præsentationes confirmavit (10). Donationes factas monachis B. Mariæ de Valle approbavit an. 1193. Ecclesiam Sancti Germani monachis degentibus apud Pirosum confirmavit anno 1194, episcopatus tricesimo quarto (11). Eodem episcopatus tricesimo quinto venditionem cujusdam furni factam ecclesie Beatæ Ma-

(4) Labb., *Bibl.*, t. II, p. 330.

(5) *Hist. Paris.*, t. III, p. 72.

(6) Sauval, t. III, p. 50.

(7) *Hist. Paris.*, t. III, p. 67.

(8) *Spicileg.*, t. IX, p. 497.

(9) *Hist. Paris.*, t. III, p. 75.

(10) *Ibidem*, pag. 114.

(11) *Ibid.*, p. 91.

riæ de Monte æstivo laudavit, et Hugoni abbatu S. Dionysii facultatem impertivit ecclesiam parochialem erigendi in vico de Villanova. Capellam Sancti Petri de Bobus, ecclesiam S. Eligii, capellas S. Boniti, S. Petri de Assis, S. Crucis et Sancti Martialis, ecclesiam S. Pauli cum atrio (12), magna decima et minuta, cum harumce ecclesiarum præsentationibus Fossatensi monasterio confirmavit mense Septembri 1195. Tanta aquarum inundatio contigit mense Februario ineuntis anni 1196, ut Mauricius ad cœnobium S. Victoris confugere coactus fuerit. Dedit eodem anno litteras pro decima terræ apud Castanetum, quem Ansellus vendidit ecclesiæ B. Mariæ. Donum Guidonis de Levis militis factum beatæ Mariæ de Rocha episcopatus tricesimo sexto confirmavit. Hoc ipso anno ineunte habitum est Parisiis consilium a legatis sedis apostolicæ pro reformando Philippi Augusti matrimonio, qui consanguinitatis prætextu Ingelburgem uxorem, sororem Canuti Danorum regis repudiarat, ut aliam duceret; at in hoc actum nil.

Exstat inter epistolas Stephani Tornacensis quarta numero Mauricii epistola ad Pontium Claramontanum episcopum, qui eum interrogaverat utrum baptismum collatum omissis verbis: *Ego te baptizo*, valeret. Respondet Mauricius baptismum non esse, si quid in forma ab Ecclesia tradita imminueretur aut immutaretur. In ejus sententiam idem paulo post definivit Alexander III, qui Mauricium delegavit ut cognosceret causam quæ vertebatur inter ecclesiam S. Evriltii Aurelianensis et Hebertum de Gervisiis super quibusdam decimis, quas ecclesiæ præfatæ adjudicavit Mauricius, præsentibus Stephano abbate Sanctæ Genovefæ, Petro decano Sancti Germani Antissiodorensis, etc. Exstant tomo II, *Ampliss. Coll.* duæ Alexandri III ad Mauricium epistolæ, quarum prima data Tarraconia x Kal. Januarii commisit ei accusationem adversus R. Flaviniacensem abbatem in civilibus et criminalibus; altera Januæ, v Idus Februarii controversiam inter Hugonem Senonensem et abbatem Ferrariensem. Bullam præterea ab Alexandro III accepit, qua facta inter episcopos et archidiaconos compositio confirmatur, simulque his interdicitur, ne presbyteros sibi subditos nimia hospitiorum frequentia gravent. His accinit altera bulla Clemens III. Bullas accepit ab Urbano III, Veronæ pridie Non. Januarii, et a Clemente III, Pisis Idibus Januarii, confirmantibus factam ordinationem super parochia Joannis in ecclesia S. Genovefæ per Eugenium papam. Archiepiscopus Senonensis inconcessa præsumens in diocesi Parisiensi jure metropolitæ ipsi subjecta, excitavit querelas Mauricii episcopi, quas justas judicavit Clemens III decretali: *Cum ex auctoritate canonum*. Præter concessa decessoribus privilegia a summis pontificibus, fundatas quoque ab ipso seu fundis auctas et dotatas abbatias de Herivalle, de Hermeriis,

A de Monte æstivo et de Gisso approbavit idem pontifex bulla quæ incipit: *Justis petentium desideriis*. His addit Cœlestinus III abbatias Sancti Cirici et Vallis profundæ, modo vallis gratiæ apud Parisios.

Mauricius autem paulo ante obitum, si *Chronica* ms. Joannis a S. Victore fides, ad Sanctum Victorem se recepit, ejusdemque loci canonicus effectus est, ut liberius Deo vacaret, seque ad reddendam villicationis suæ rationem præpararet. Narrat Cæsarius febris acutissima tunc temporis vexatum sacram poposcisse eucharistiam. At cum presbyter insanienti sacra porrigere vereretur, detulit illi hostiam haud consecratam, quod præsentiens Mauricius exclamavit: « Tolle, tolle, non est Dominus meus. » Attonitus presbyter, verum corpus Domini sumpsit, quod summa fide suscepit Mauricius, brevique post migravit ad Dominum. Morientis superpectus posita est schedula hæc verba Jobi continens: « Credo quod Redemptor meus vivit, et in novissimo die de terra surrecturus sum, et in carne mea videbo Salvatorem meum, quem visurus sum ego ipse et non alius, et oculi mei conspiciuntur sunt. Reposita est hæc spes mea in sinu meo. » Sic autem præscripserat, ut resurrectionem mortuorum a multis tunc impugnatum, quam moriens confidenter fuisset professus, alii deinceps haud dubitarent profiteri. Moriens Roberto S. Victoris abbati et Rinaldo S. Marcelli decano mandavit, ut quos alieni juris occupatione forte læserat, his satisfacerent. Qui paulo post ejus obitum Ricardo priori de Marcociis restituerunt quæ ei illegitime abstulerat Mauricius patronatum et præsentationem ecclesiæ ejusdem villæ. Defunctus sepelitur in medutullio chori ecclesiæ S. Victoris. Quatuor ejus tumulo e duodecim inscripti versus, quos ad preces canonicorum Parisiensium scripsit Stephanus episcopus Tornacensis, ut constat ex ejus epistola 260: « Paucos elegos scribimus, ut ex iis duos aut quatuor qui vobis magis placuerint excerptatis. Rogamus et obsecramus in Domino, ut auctoris tacito nomine recitentur. » Illi autem sunt quatuor selectis Romano caractere excusis:

Excisus misero lacrymarum vallis in orbe

Ponitur æterna vivus in urbe lapis.

D Doctor et antistes cathedra condignus utraque,

A prima meruit continuare duas

Sana fides, doctrina frequens, elemosyna jugis,

Clamat Parisius non habuisse parem.

Magnificum structura domus, et fabrica templi,

Munificum perhibenti advena, pauper, inops.

Horrea pauperibus, et scriinia semper aperta

Exposuit miseris semper aperta manus.

Pontificem tanti meriti, servumque fidele

Serva Mauricium, Virgo Maria, tuum.

Quatuor his alii duo adjuncti diem ejus obitus annotant.

Virginæ mensis quæ tertia prævenit Idus,

Splendorem sepelit nube sepulta dies.

Longo post tempore tumulo in Sancti Victoris cho-

(12) *Hist. Paris.*, t. III, p. 25.

ro recens confecto imposita fuit hæc nova inscriptio : *A* hic jacet reverendus Pater Mauricius Parisiensis episcopus, qui primus basilicam B. Mariæ virginis inchoavit. Obiit anno Domini M^CXCVI, tertio Idus Septembris. Hos quoque in Mauricii obitum a cœtaneis editos versus e ms. codice Nicolaus Camuzat canonicus Trecentis Sammarthanis olim suppeditaverat :

*Migrat Parisii pater ad patriam paradisi
Mauricius : Mundo Martha, Maria Deo ,
Hic obit a quinta jejunus luce viator,
Esurit in vera carne videre Deum.
Offeritur panis, quem clausis sensibus intra
Spiritus inspirat corporis esse cibum,
Verbo, mente, manu calicem, panemque repellit,
Et sic caelesti corripit ore dolum.
Illudere mihi velut hospes : postulo passum,
Passum sub vera postulo carne Deum.
Rem stupet auditor, offert venerabilis abbas
Quod petit, occurrit mente, manumque pater.
Sentiit adesse Deum, fervescit in oscula : sanctum
Vas tenet, et verum corpus adorat ita :
Ecce salus mundi, Verbum Patris, hostia sacra,
Viva caro, Deitas integra, verus homo.
Te, Deus, esurio, quod non sinis exteriorem,
Te, Deus, interior sumere possit homo.
Transeat ad dextram Patris Christi caro, cum quo
Disponit Patris regna Redemptor homo.
Sic spes hic meruit rem præsentire, fidesque
Scire, videre Deum glorificandus homo.
Sic amor exarsit, sic spes præsensit, ut una
Crederet, et sciret credita certa fides.*

Præclara Mauricii in Necrologio Parisiensi memoria est : e III Idus Septembris obiit Mauricius **C** bonæ memoriæ Parisiensis episcopus, qui novum vicum de suo proprio factum tempore ante portas ecclesiæ aperuit, quatuor abbatias novellas sub ecclesia Parisiensi plantavit, pontes in episcopatu constituit, domos episcopales novas ædificavit, redditus episcopatus multipliciter ampliavit. Idem etiam dedit nobis domum juxta portam claustrum sitam ad stationem in festo Sancti Mauricii persolvendam, viariam quoque de Castaneto ad stationem die anniversarii sui persolvendam, feodum etiam de Ivry ad stationem die electionis suæ, die scilicet tertio

A post festum sancti Dionysii persolvendam. Hæc autem Joannes nepos canonicus noster quoad vixerit possidebit, post cujus decessum ad capitulum nostrum revertentur. Si quid vero factis, sicut prædictum est, tribus stationibus residuum fuerit, ad beneficium denariorum matutinalium canonicis cedat. Dedit insuper nobis viginti marchas auri ad faciendam tabulam auream ante majus altare ; calicem quoque dedit aureum duarum marcharum et dimidiæ, thuribulum aureum quatuor marcharum, et tabulas argenteas ad ornamentum altaris, duas cappas, tres iafulas, pallium unum, dalmaticam unam, tunicam unam, et albas duas paratas cum amictis et stolam unam ; trecentas quoque libras donavit ecclesiæ, centum scilicet ad denarios matutinarum canonicis, centum ad denarios matutinales pauperibus clericis, centum ad tectum novæ fabricæ faciendum plumbeum. Præterea dedit nobis centum nonaginta marchas argenti, quæ posita fuerunt in emptione terrarum, hospitum et vinearum, quæ fuerunt Guillelmi de Bezon militis et uxoris ejus apud Vitry, quæ omnia tenebit magister Philippus in vita, et de his omnibus reddet annuatim decem libras Parisienses, et quicumque post eum dictos redditus tenebit, similiter decem libras persolvat, de quibus canonici et majori altari servientes, qui vigiliæ anniversarii intererunt, duodecim denarios habebunt, et clerici quatuor, et pueri duas, et sequenti die in missa similiter fiet distributio. Matricularii vero laici duos solidos habebunt. Statutum est autem a capitulo ut anniversarium ejus solemniter agatur, canonicis tam ad vespertas quam ad missam chororum tenentibus, et missa ad majus altare celebrabitur.

De Mauricii fato et gestis Rigordus Philippi Augusti chronographus libro De gestis ejusdem ; Guillelmus Nangius ad annum 1196 ; Vincentius Belvacensis part. III *Speculi historialis* ; Robertus in Supplemento Sigeberti, Jacobus Vitriacus, Cæsarius Cisterciensis, *magnum Chronicon* Belgicum, Autinius, Trithemius, etc., ubertim loquuntur.